

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindellicorum, Anno MDCCXIII.

Art. VII. An ab Ecclesia Romana recentiore, quam arguit defectionis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

eorum in fide communioni renunciet. Atque in fine tertij sui responsi addit: *Unde vos rectius, & melius vetere novaque Româ sapuistis, ut verorum Theologorum scriptis relictis, vestra ista meliora potioraque duceretis? Et infra: vestram ergo viam euntes ne amplius de dogmatibus, sed amicitia tantum causâ, si volueritis, scribite. Valete.*

Dico 2. Nihil prorsus honoris & auctoritatis accedit Confessioni Augustanâ ab Ecclesia Græca, sed potius multum dedecoris & contemptibilitatis. Ratio est clara ex dictis, cum in omnibus ferè articulis turpiter impegerint Wirtenbergenses Theologi, & ubique spe & causâ suâ miserè ceciderint. Mansilles melius, mi Schmideline, domi.

ARTICULUS VII.

An Confessio Augustana sufficientem auctoritatem obtineat ab Ecclesia Romana Recentiore, quam accusat defectionis.

SUMMARIUM.

1. Sectarij solent accusare Ecclesiam defectionis.	6. Probatur clarè ex ipsa Confessione Augustana.
2. Quæ duplex est.	7. Et confirmatur ex Luthero.
3. Confessio tamen Augustana id explicite non facit.	8. Item ex eo, quia in illa dicitur fuisse tempore Lutheri & etiamnum esse Antichristus.
4. Nihilominus tamen inde ex ipsa auctoritatem querit suis novitatibus.	9. Et quia floruit eo ipso tempore ipsa vera Ecclesia signis, quibus fulgebat Antiqua Ecclesia.
5. Ecclesia Romano-Catholica tempore Lutheri fuit adhuc vera Christi Ecclesia; nec ullo modo defecerat.	10. Ecclesia Romana non tantum nunquam defecit.
	11. Sed neque potest deficere.
	12. Respondetur objectis.

1. **S**ciendum 1. Omnes Sectarios, quia ab Ecclesia Romana, & antiquiore se, egressi sunt, ut turpem perfidiæ, & apostasiæ notam effugiant, Ecclesiam Romanam arguere defectionis, asserentes, eam in plures errores lapsam, cor-

ruptam, factam adulteram, & meretricem magnam, adeoque à Christo desertam fuisse: se autem esse illius Reformatores & Restauratores.

Sciendum 2. *Ecclesiam deficere posse accipi in duplici sensu.* 1. Si omnino

nino esse desinat, sicut desijt Synagoga.
2. Si tota erret in fide. Utroque modo defecisse Romanam Ecclesiam recentiorem clamant Sectarij, dum eam non solum gravissimorum errorum accusant, sed etiam Babylonem & Sedem Anti-Christi appellant: at prorsus improvidè ac in proprium dedecus; nam si Ecclesia Romana, quæ juxta ipsos olim vera exstitit, dencere potest, sequitur contra ipsos 1. etiam eorum Ecclesiam errare ac deficere posse: unde ergo sciunt, illam defacto non errare, vel jam defecisse? 2. neminem apud ipsos securum esse de fide. 3. ipsos esse spurios & adulterinos, utpote natos ab Ecclesia adultera, siquidem Lutherus & Calvinus ex Ecclesia Romana recentiore prodierunt.

Sciendum 3. Confessionem Augustanam mihi locutam esse de Ecclesia Romana recentiore; utpote quam (explicitè saltem) non arguit erroris alicujus in fide, sed solum quosdam illius abusus, ut vocat, reprehendit. *Tota dissensio*, inquit art. 21. apud Cælestinum Confessionistam, *est de paucis quibusdam abusibus, qui sine certa auctoritate in Ecclesias irrepserunt*. Licet non negem, Confessionem sibi contradicere reipsa, dum in quibusdam manifestis fidei articulis ab Ecclesia Romana dissentit, uti in art. 6. de sola fide justificante, in art. 24. de Missa, quam negat esse Sacrificium propitiatorium &c.

Sciendum 4. Sicut unicum, quo se contra apostasiam notam tuentur Sectarij, scutum est præterita & conficta Romana Ecclesia defectio; ita ab hac

R. P. Pichler Theol. Polemica.

maximum accedere pondus & auctoritatem existimat suis novitatibus, & nominatim Confessione Augustana. Sed quantum fallantur, & fallant, mox patebit.

Dico 1. Ecclesia Romano-Catholica etiam temporibus Lutheri fuit adhuc vera Christi Ecclesia: ergo malè accusabatur defectionis, & Confessio Augustana, ipsi contraria, errat. Ant. probari posset ex multis capitibus, nempe ex notis veræ Ecclesie. 1. quia habuit tempore Lutheri, & adhuc habet perpetuam successionem Episcoporum ab Apostolorum temporibus. 2. Quia legitimam Vocationem ministrorum. 3. Quia à nulla alia Ecclesia antiquiore se est egressa. 4. Quia convertit gentes ad se juxta vaticinia Prophetarum. 5. Quia semper fuit clarè conspicua. 6. Quia fuit in possessione puræ doctrinæ & rectæ administrationis Sacramentorum, eò quòd nec locus, nec tempus, nec articulus fidei ostendi possit, ubi & in quo defecisset ab Ecclesia Romana antiqua, quæ omnium iudicio fuit vera. 7. Quia homines per sua dogmata animavit ad omnem honestatem, & perduxit ad perfectionem Evangelicam, præsertim per tria vota Religiosa, diligenter custodita. 8. Quia præcludere laboravit viam omnibus vitij per saluberrima præcepta. 9. Quia divina mandata accuratè custodiri jussit, Deumque augustius coli, quàm alibi uspiam factum sit. 10. Quia debito modo coluit sanctos Cælestes, eorumque ingentem habuit numerum, qui adhuc in terris vitam sanctam, & prodigijs

Yyyy 2

digijs

digijs claram dicebant. 11. Quia fulit miraculis. 12. Quia habuit operarios solo Dei amore nullum fugientes laborem, nulla formidantes pericula, ut animas lucrarentur. 13. Quia fortes & insignes Martyres, pro fide Ecclesie Romanae vitam & sanguinem ponentes. 14. Quia ubique terrarum conspiravit in doctrina. 15. Quia præter unitatem doctrinae etiam paruit uni Capiti. 16. Quia præ omnibus sectis fuit diffusissima per totum mundum. De quibus & similibus notis S. August. contra Ep. Manich. ita scribit: *Multi sunt qua in gremio Ecclesie Catholicae me iustissime teneant. Tenet consensus populorum atque gentium, tenet auctoritas, miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aulta, vetustate firmata: tenet ab ipsa Sede Petri Apostoli, cui pasceudas oves suas post Resurrectionem Dominus commendavit, usque ad presentem Episcopatum successio Sacerdotum: tenet postremo ipsum Catholicae nomen, quod non sine causa inter tot hereses sic ista Ecclesia sola obtinuit, ut cum omnes heretici se Catholicos dici velint, quarenti tamen peregrino alicui, ubi ad Catholicam conveniatur, nullus hereticorum vel Basilicam, vel domum suam audeat ostendere. Ex quibus & similibus, inquam, capitibus probari posset Assertio nostra, quod nempe Ecclesia Romana, etiam temporibus Lutheri adhuc fuerit, imò etiamnum sit vera Christi Ecclesia. Sed sufficiunt mihi arma, quae contra se mihi suppeditat ipsa Confessio Augustana. Ex qua*

Probo Assertionem clarissime, & sic argumentor: Ecclesia Romana tunc existens, quando cusa, & oblata fuit Confessio Augustana. 1. In nullo fidei articulo erravit. 2. Non fuit haeretica. 3. Tota dissensio cum Protestantibus fuit in quibusdam paucis abusibus, qui solum erant circa ritus. 4. Fuit Catholica. 5. Perpetuo mansit à temporibus Apostolorum usque ad illud tempus. Sed Ecclesia, quæ in nullo errat fidei articulo, sed solum paucos quosdam abusos tenet circa ritus, non ubique necessarios, quæ non est haeretica, sed Catholica, & perpetuo manit à temporibus Apostolorum, est vera Christi Ecclesia, & non defecit, nec in errores fidei prolapsa est, nec omnino desijt ergo Romana Ecclesia tunc existens, quando cusa & oblata est Confessio Augustana, fuit vera Christi Ecclesia, nec ullo modo defecit. Quod aliqui abusus irreperint (quos omnes evitare est impossibile) nihil obest Ecclesie, sicut abusus nihil obest Scripturae seu sacris litteris, quo eas haeretici pervertunt, & male interpretantur ad stabiliendas hereses.

Min. Argumenti videtur omnino certa & innegabilis. Maj. probatur quoad singula membra ex ipsa Confessione Augustana, & quidem quoad 1. 2. 3. & 4. ex art. 21. & 22. Art. 22. sic habet: *Cum Ecclesia apud nos de nullo fidei articulo dissentiat ab Ecclesia Catholica, tantum paucos quosdam abusus omittant, qui novi sunt, & contra voluntatem Canonum vitio temporum recepti. Et art. 21. T. 14. dit.*

diffensio est de paucis quibusdam abusibus, qui sine certa auctoritate in Ecclesiis irrepserunt, in quibus etiam, si qua esset dissimilitudo, tamen decebat hac lenitas Episcopos, ut propter Confessionem, quam modo recensuimus, solerarent nostros. Et immediatè antè: hac ferè summa est doctrina apud nos, in qua cerni potest, nihil esse, quod discrepet à Scripturis, vel ab Ecclesia Catholica, vel ab Ecclesia Romana, quatenus nobis ex Scripturibus nota est. Quod cum ita sit, inclementer iudicant isti, qui nostros pro hereticis haberi possulant. Jam sic: Si Confessio August. in nullo fidei articulo dissentit ab Ecclesia Romana, cum qua tunc litigabant, dicendum est, vel Ecclesiam Romanam fuisse quoad fidei articulos incorruptam, & non defecisse, vel Confessionem August. patitur fuisse corruptam & erroneam in fide: posterius non possunt admittere Confessionista: ergo debent admittere prius, nempe incorruptam fuisse Ecclesiam Romanam. Rursus Confessionista ex eo, quia ad eò conspirant eum Romana Ecclesia, ita ut in nullo fidei articulo dissentiant, sed tantùm in certis ritibus, colligunt, se inclementer haberi pro hereticis: ergo nec Ecclesia Romana, cum qua ad eò conspirabant, potest dici fuisse heretica. Præterea sæpius Confessio Romanam Ecclesiam illius temporis vocat Catholicam, ut patet ex allatis textibus; utique autem non aliam intelligit quam illam, cui obicit abusus, quæ fuit Ecclesia Romana. Atqui Ecclesia Catholica ab omnibus habetur pro vera; ergo.

Quintum & ultimū membrum argumenti n. 6. propositum admittit Confessio art. 7. ubi docet, quod una sancta Ecclesia perpetuò mansura sit: sed nullam aliam possunt assignare Adversarij præter Romanam, quæ perpetuò durasset; quia ante Lutherum sub Christiano nomine solum fuit Ecclesia Græca, & quorundam hereticorum sectæ, ab Ecclesia Romana damnatæ: sed sectæ hereticorum non manserunt perpetuò; nam singularum sciuntur initia post tempora Christi & Apostolorum, & aliqua illarum nunc non amplius supersunt: neque Ecclesia Græca, quatenus à Roma est diversa, perpetuò fuit, imò ipsorum Confessionistarum iudiciò gravissimè errat in articulo fidei maximo de Spiritu Sancto: ergo.

Confirmatur 1. Ex Luthero, qui penes Ecclesiam Romanam omne bonum etiam suo tempore fuisse fatetur, eamque infallibilem clarè pronuntiat. *Nos ingenuè fatemur*, inquit in ep. de Anabapt. ad duos Parochos tom. 2. Witt. l. 229. & 230. *quod in Papatu multa bona sint, Christiano nomine digna, quæ & inde ad nos usque promanarunt. Fatemur nimirum, quod in Papatu vera sit sacra Scriptura, verus Baptismus, verum Altaris Sacramentum, vera claves ad peccatorum remissionem, verum concionandi munus, verus Catechismus, ut sunt oratio Dominica, decem præcepta, & fidei articuli &c.* Et inferius: *ego dico, sub Papatu esse verum Christianismum, imò nucleum Christianismi, & multos pios, magnosque Sanctos.* Hæc sola Lutheri confessio rem totam pos-

set conficere: vel enim verum dixit, vel falsum? si verum, cur discessit à Papatu? cur illum ita persecutus est? si falsum: ergo est homo mendax, nulla fide dignus, etiam in alijs rebus. Adjiciamus fragmentum epistolæ, quam Lutherus altero post apostasiam anno dedit ad Leonem Papam X. in qua sic ait: *quare beatissime Pater prostratum me pedibus tue beatitudinis offero cum omnibus, que sum, & habeo. Vivifica, occide, voca, revoca, approba, ut placuerit: vocem Christi in te presidentis & sequentis agnoscam.* Et tom. 7. f. 562. Die Kirch soll und fan nit liegen noch Irthum lehren / auch nit in einigem Stuck.

Confirmatur 2. ad hominem. Illa est vera Christi Ecclesia, in qua est Anti-Christus: sed in Ecclesia Romana, ut Lutherani dicunt, est, & jam fuit tempore Lutheri, Anti-Christus, nempe Romanus Pontifex, quem hoc titulo honorant: ergo Romana Ecclesia, etiam Recentior, fuit & adhuc est vera Christi Ecclesia. Maj. prob. Anti-Christus juxta prophetiam sedebit in templo Dei: sed juxta Lutheri & Gerardi interpretationem hoc templum Dei idem est ac Ecclesia Dei, in qua nempe Verbum Dei & Sacramenta rectè tractantur, juxta Conf. August. art. 7. ergo illa, in qua sedet Anti-Christus, est vera Christi Ecclesia.

Confirmatur 3. Etiam moderna Ecclesia, tempore Lutheri exiltens, floruit donò prophetiæ, miraculorum gloriâ, Martyrum constantiâ, conversione infidelium &c. uti disimulatis

ceteris apparet in solo S. Francisco Xaverio Societatis Jesu Sacerdote, qui decies centena millia Gentilium baptizavit per se ipsum, quos vetò instructos baptizari curavit per alios, eorum numerus est major, quam illorum, quos antiqui Greci & Romani armorum vi sub jugum miserunt, ut testatur Papa Gregorius XV. in Bull. Canoniz. imò Bozius & alij Historici affirmant, plures Ethnicos à S. Xaverio ad Christianam Religionem esse perductos, quam dolis & fraudibus hæreticorum perverti à temporibus Apostolorum ad Diaboli Castra transierunt. Disimulo hujus ipsius sancti viri rara & extraordinaria prodigia, quæ patravit, ejus donum cognoscendi absentia & futura &c. Item Sociorum ejus constantiam in perferendo Martyrio &c. ergo illa Ecclesia Romana, tempore Lutheri exiltens, habuit easdem notas veræ Ecclesiæ, quas habuit Antiqua: ergo pariter fuit vera.

Dico 2. Ecclesia Romano-Catholica non tantum nunquam defecit, sed nec potest deficere. Prior pars probatur provocando adversarios, ut ostendant locum, tempus, dogma, ubi, quando, & in quo defecerit universalis Ecclesia Romana. Ostendant tribunal, in quo legitime fuerit erroris convicta & condemnata. Nam ipsi Ecclesiam Romanam gravissimorum scelerum accusant, scilicet Defectionis, Apostasie, Tyrannidis, Idololatriæ &c. Jure igitur ab ipsis petitur, ut per circumstantias loci, temporis &c. hæc

crimina de Ecclesia probent, quod nunquam potuerunt, nec poterunt.

11. Altera pars, quod nempe Ecclesia Romana nec possit deficere, sic probatur: si Ecclesia vera, quæ etiam juxta Adversarios saltem olim fuit Romana, potest deficere in rebus fidei, nihil amplius erit certum ac infallibile in nostra aut quacunque alia fide; nam si auctoritate Ecclesie, nobis loquentis & definientis, nec de ipsa nobis Scriptura, nec de ejus sensu, nec de ullo alio fidei articulo constat infallibiliter: ergo si Ecclesia vera, nempe Romana, errare ac deficere potest, deficit ac cessat omnis fides divina, certa, & infallibilis, mundusque non nisi opinionibus regitur circa res gravissimi momenti, & salutis æternæ, quod utique non admittent Adversarij.

Confirmatur 1. Symbolum Apostolicum jubet nos credere *Sanc*tam Catholicam Ecclesiam; sed iste articulus semper debet esse verus: ergo Ecclesia vera semper debet esse Sancta: ergo semper integra, incorrupta, erroris expers, nec indiga Reformationis in rebus fidei. Adeoque Lutherani vel dicere debent, Ecclesiam Romano-Catholicam, utpote *Sanc*tam, nunquam defecisse, aut reformatione indiguisse; & ruit principium & fundamentum Lutheranismi: vel illam non semper *Sanc*tam fuisse, quod est contra Symbolum; item eam *succubuisse portis Inferorum*, quod est contra promissionem Christi Matth. 16. Christum cum ea non permanisse usque ad con-

summationem sæculi, quod est contra c. Matth. 28. Eam à Spiritu Sancto non esse *doctam omnem Veritatem*, quod est contra promissum Jo. 16. Nec eam esse *columnam & firmamentum veritatis*, quod est contra Apost. 1. Tim. 3.

Confirmatur 2. Est incredibile, per tot sæcula, per quæ Ecclesiam Romanam erroribus obnoxiam fingunt Lutherani, nullam veram fidem fuisse in mundo, omnes omnino homines periisse propter peccatum infidelitatis, Passionem & merita Christi profuisse nulli ad salutem, Dominicum, Franciscum, Bernardum, aliosque sanctissimos Viros errasse in fide, donec tandem Lutherus, Romanæ Ecclesie sacerdotium & calibatam deserens, atque ad connubia omnemque carnis licentiam provolans, Ecclesiam collapsam restauravit.

Dices 1. Confessio Augustana, quando tam honorificè loquitur de Ecclesia Romano-Catholica, intellexit antiquam, non modernam, aut illius temporis, quo facta est Confessio: ergo. Resp. frivolum hoc & putidum esse effugium; nam Confessio utique loquitur de Ecclesia vitata *per abusum*, & quidem posteriori ævo *contra voluntatem Canonum introductos vitio temporum*; loquitur de Ecclesia, cujus Episcopi durius cum Lutheranis processissent, dum eos, quia hos ritus observare renuebant, *pro hereticis haberi volebant*, & contra quos propterea apud Cæsarem conquesti sunt *Protestantes*: sed hæc intelligi prudenter non possunt de Ecclesia antiqua & primitiva, sed de illius temporis, quo facta est Confessio.

Dices

Dices 2. *Ista argumentatio non est legitima: Protestantes non possunt dicere, quando, ubi, & à quo primava fides Romana sit mutata: ergo non est mutata. Cùm utique multa fiant & facta sint, quorum tempus, locum, auctorem, ignoramus: neque ex ignorantia facti sequitur, aliquid factum non esse. Sed nostra argumentatio est vel hæc ipsa, vel similis: ergo. Resp. C. enthym. N. subsumptum; nam nos non sic rationamur, ut objectio nobis affingit, sed vis argumenti nostri in hoc consistit: Protestantes accusant Ecclesiam Romanam defectionis, apostasie, tyrannidis, aliorumque criminum gravissimorum: ergo tenentur tanquam accusatores ea legitime probare cum debitis circumstantijs: quod postulatum*

est sanè æquissimum; alias enim cuiuslibet perfricta frontis liceret impunè criminari, si necesse non esset aliud in vim probationis asserre, nisi circumstantias facti ob longitudinem temporis venisse in oblivionem, nec amplius demonstrari posse. Dixi, tanquam Accusatores; nam iudices non sunt; sicut perfidus transfuga & defector militiæ non est iudex sui Ducis, aut rebellis filius sui patris. Certè si Lutherani & Calvinistæ, qui ab Ecclesia Romana perfidè discesserunt, essent ejus competentes iudices, etiam Macedoniani, Manichæi, Pelagiani &c. fuissent iudices Ecclesiæ Romanæ primitivæ, à qua egressi sunt, consequenter nec illa ab erroribus fuisset immunis, quorum ab antiquis illis hæreticis agebatur rea.

ARTICULUS VIII.

An Confessio Augustana sufficientem auctoritatem obtineat ab Ecclesia Romana antiqua, quam fatecur fuisse incorruptam?

SUMMARIUM.

1. Antiquam Ecclesiam Romanam fuisse veram, fatecur moderni Sectarj. 2. Unde hic potissimum inquiritur, quid in antiqua Ecclesia circa articulos Confessionis Augustana creditum sit. 3. Quod aliunde sciri non potest quam ex Patribus primitiva Ecclesia. 4. Non alios autem Patres addu-	sam, quam qui primis quinque Saculis vixerunt. 5. Inivium sit de Justificatione per fidem, præcipuo dogmate Confessionis August. 6. Deinde de satisfactione bonorum operum. 7. De Confessione Auriculari. 8. De Communione sub utraque specie.